

Щодо введення правового режиму воєнного стану в Україні

Бередник А.В., студент ННІПІ НАВС

Науковий керівник : кандидат юридичних наук, доцент *Сергєєв І.С.*

Питання введення воєнного стану в Україні є надзвичайно актуальним в світлі тих подій, що нині відбуваються на Сході нашої держави. Мова йде про збройну агресію проти України, одним із варіантів подолання якої, як вважають деякі, є введення воєнного стану за для оборони нашої держави.

Відповідно до ст.1 ЗУ «Про правовий режим воєнного стану» під воєнним станом – розуміється особливий правовий режим, що вводить в Україні або в окремих її місцевостях у разі збройної агресії чи загрози нападу, небезпеки державній незалежності України, її територіальній цілісності та передбачає надання відповідним органам державної влади, військовому командуванню та органам місцевого самоврядування повноважень, необхідних для відвернення загрози та забезпечення національної безпеки, а також тимчасове, зумовлене загрозою, обмеження конституційних прав і свобод людини і громадянина та прав і законних інтересів юридичних осіб із зазначенням строку дії цих обмежень.

А відповідно до ст. 2 цього ж закону: «Метою введення воєнного стану є створення умов для здійснення органами державної влади, військовим командуванням, органами місцевого самоврядування, підприємствами, установами та організаціями наданих їм повноважень у разі збройної агресії чи загрози нападу, небезпеки державній незалежності України, її територіальній цілісності.» Тож введення воєнного стану дає підстави для рішучих дій всім підрозділам Збройних Сил України. А отже, боронити державу будуть спеціально підготовлені для цього громадяни, що в свою чергу, прискорить операцію зі звільнення територій, зайнятих бойовиками та значно зменшить кількість жертв від неї.

Зважаючи на те, режим воєнного стану є одним із видів адміністративно-правових режимів, що застосовуються в Україні необхідно з'ясувати, що таке адміністративно-правовий режим. І.С.Розанов характеризує адміністративно-правовий режим як встановлену в законодавчому порядку сукупність правил діяльності, дій або поведінки громадян та юридичних осіб, як порядок реалізації ними своїх прав у певних умовах (ситуаціях) забезпечення і підтримання суверенітету й оборони держави, інтересів безпеки й охорони громадського порядку спеціально створеними для цієї мети службами державного управління.

Слід зазначити, що використання публічною адміністрацією правових режимів не може мати на меті обмеження прав і свобод фізичних та юридичних осіб, а повинно бути спрямовано на їх забезпечення, зокрема захист від протиправних посягань, від порушень з боку органів публічної влади та правопорушень, суб'єктами яких є інші особи. Разом з тим застосування таких режимів призводить до деякого «мінімально необхідного» права діяти на власний розсуд для фізичних і юридичних осіб, бо права цих осіб неможливо розглядати без урахування прав і свобод інших осіб та національної безпеки України.

Законодавець приділяє не аби яку увагу питанню захисту української держави, та вказує на особливу роль суспільства у ньому. Про це йдеться,насамперед, в Конституції України,а саме в ст.65 «Захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України, шанування її державних символів є обов'язком громадян України» та в ст.17 «Захист суверенітету і територіальної цілісності України, забезпечення її економічної та інформаційної безпеки є найважливішими функціями держави, справою всього Українського народу. Оборона України, захист її суверенітету, територіальної цілісності і недоторканності покладаються на Збройні Сили України.»

Слід зауважити,що ч.5 ст. 17 говорить про те,що держава забезпечує соціальний захист громадян України, які перебувають на службі у Збройних Силах України та в інших військових формуваннях, а також членів їхніх сімей. Такі ж гарантії розглядаються в ст.46 Конституції «Громадяни мають право на соціальний захист, що включає право на забезпечення їх у разі повної, часткової або тимчасової втрати працездатності, втрати годувальника, безробіття з незалежних від них обставин, а також у старості та в інших випадках, передбачених законом.»

Проте в Стаття 64. Сказано: « Конституційні права і свободи людини і громадянина не можуть бути обмежені, крім випадків, передбачених Конституцією України.В умовах воєнного або надзвичайного стану можуть встановлюватися окремі обмеження прав і свобод із зазначенням строку дії цих обмежень. Не можуть бути обмежені права і свободи, передбачені статтями 24, 25, 27, 28, 29, 40, 47, 51, 52, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63 цієї Конституції.

Тож,першим і,на мою думку,основним недоліком введення воєнного стану в Україні є обмеження прав і свобод населення країни. Наступними негативними наслідками введення цього правового режиму є:

- запровадження комендантської години(тобто не можна буде перебувати на вулиці в певний час доби без спеціальних дозволів).
- введення особливого режиму в'їзду та виїзду з території, на якій запроваджено воєнний стан,
- обмеження руху транспортних засобів та свобода пересування як громадян України, так і іноземців.
- військовому командуванню надається право використовувати потужності, ресурси і майно підприємств та організацій усіх форм власності(підприємства зв'язку, видавництва, телерадіоорганізації, навіть театри)а також окремих громадян,що завдасть їм певних збитків.
- встановлення мораторію на військово-технічну, а також фінансово-кредитну допомогу з-за кордону.
- усунення права входити в будь-які світові об'єднання, приміром НАТО.
- оголошення загальної мобілізації та як наслідок - заборона призовникам та військовозобов'язаним змінювати місце проживання без відома військового командування.
- відсутність максимальної межі тривалості воєнного стану.
- заборона зміни Конституції України;
- заборона зміни Конституції Автономної Республіки Крим;

- заборона проведення виборів Президента України, а також виборів до Верховної Ради України, Верховної Ради Автономної Республіки Крим і органів місцевого самоврядування;

- заборона проведення всеукраїнських та місцевих референдумів;

- заборона проведення страйків.

Тож, зважаючи на вище згадане, я вважаю, що воєнний стан в Україні вводити не доцільно, адже недоліків серед наслідків введення такого правового режиму значно більше, ніж переваг. До того ж, на мою думку, вони є суттєвішими. Отже, на мою думку, державі через уповноважені органи слід застосовувати заходів попередження воєнної небезпеки і воєнної загрози, щоб в країні не виникала потреба в застосуванні правового режиму воєнного стану.

Список використаних джерел:

1. Конституція України: Прийнята Верховною Радою України 28.06.1996р. (зі змінами і доповненнями, внесеними згідно з Рішенням Конституційного Суду України № 1-19/2014 від 15.05.2014 // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996, № 30, ст.141

2. Про правовий режим воєнного стану: Закон України N 1647-III від 6 квітня 2000 року (зі змінами і доповненнями, внесеними згідно Закону України № 763-VII від 23 лютого 2014 року // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2000, N 28, ст. 224

3. Про оборону України: Закон України № 1932-XII від 6 грудня 1991 року (зі змінами і доповненнями, внесеними згідно Закону України № 1194-VII від 9 квітня 2014 року // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1992, № 9, ст.106

4. Адміністративно-правові режими в Україні: монографія // В.Я.Настюк, В.В. Белевцева // Право України. -2009.-128 с.

5. Административно-правовые режимы по законодательству Российской Федерации, их значение и структура // Розанов И.С. // Государство и право. -1996.- N 9. -с. 81-85.

6. Адміністративно-правові режими у системі забезпечення національної безпеки України: поняття, зміст та значення // Белевцева В.В. // Право України -2010.- N 6. - с.161

Сучасне бачення адміністративно-правової охорони молоді в Україні

Бермес Ю.В., студент ННІПП НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Сергеев І.С.*

Одним із пріоритетних напрямів діяльності держави є адміністративно-правова охорона дітей та молоді. Оскільки стабільність держави, прогресивний розвиток суспільства залежить від економічного, соціального, фізичного та духовного здоров'я зазначених суб'єктів, у свою чергу і становище дітей та молоді залежить від ставлення держави до їх проблем, інтересів і потреб.

Проблема молоді – одна із основних, тому що за нею майбутнє. Водночас необхідно зазначити, що соціально – економічні зміни, які відбуваються в Україні, значно послабили інститут сім'ї та її вплив на виховання дітей. Результатом цього процесу стає зневага до сімейних цінностей, зростання чисельності соціальних сиріт, збільшення споживання у дитячому та підлітковому середовищі наркотиків та різних психотропних препаратів, алкоголю і, як наслідок, збільшення кількості правопорушень і погіршення стану здоров'я молоді.